

[Lynnerup Nielsen.]

dring i denne retning som en svækkelse af den for os at se meget nyttige afmærkning af de vanskelige og farefulde passager på vore landeveje.

Den ændring, som er foreslået af ministeren og tiltrådt af hele udvalget, om en forhøjelse af forsikringssummen for tings-skade fra 50 000 kr. til 60 000 kr., kan vi også tilslutte os. De forhøjelser, der nu gennemføres både for personskade og for tings-skade, var jo tiltrængt. At den her fore-slåede forhøjelse vil blive fulgt af en præmieforhøjelse, kan jo ikke overraske. Der kan, som det også fremgår af betænkn-ingen, ikke nu siges noget bestemt om, hvor høje præmierne vil blive, det vil vel også afhænge af den domspraksis med hen-syn til erstatningernes størrelse, der vil komme til at ligge til grund for de forskel-lige forsikringssselskabers tilbud.

Ændringsforslag nr. 8, stillet af mini-steren og tiltrådt af hele udvalget, kan vi tilslutte os.

Vi kan, som det vil fremgå af det, jeg her har sagt, ved selve afstemningen stemme for ændringsforslagene nr. 1, 3, 7 og 8, og vi vil stemme imod ændringsforslagene nr. 2, 4, 5 og 6.

Aksel Larsen: Jeg må sige, at jeg efter at have studeret betænkningen har været noget i tvivl om, hvorvidt der er store divergenser mellem justitsministeren på den ene side med tilslutning af udvalgets mindretal og udvalgets flertal på den anden side. Begge parter synes efter betænkningen at være enige om, at der skal fastsættes hastighedsbegrænsning, hvor forholdene kræ-ver det, i bymæssigt bebyggede områder, og spørgsmålet er så kun, om den nu-værende bemyndigelse i færdselslovens § 57 er tilstrækkelig, eller om det er nødvendigt med en særlig bestemmelse, som nu er blevet omformuleret af den højtærede justitsminister, som det fremgår af ændrings-forslag nr. 3. Man kan være i tvivl om, hvor-vidt dette er udtryk for en stor uenighed,

og jeg må ærligt og redeligt sige, at da jeg læste betænkningen, sagde jeg til mig selv: her burde udvalget kunne være nået til enighed, og man havde vel ret til at stå op på talerstolen her ved anden behandling og sige: tag nu og tag en fornyet udvalgs-behandling mellem anden og tredje be-handling og gå hen og forlig jer, I skabhalse!

Efter den debat, der har været ført i dag, efter det, jeg har hørt fra repræsentanter for henholdsvis udvalgets flertal og udval-gets mindretal, er jeg imidlertid klar over, at divergenserne er adskilligt større, end de synes at være efter de ændringsforslag, der her foreligger. Under disse omstændigheder ser jeg ingen grund til at forandre det standpunkt, jeg gav udtryk for ved lov-forslagets første behandling, og jeg vil stemme for de ændringsforslag, der er stillet af udvalgets flertal.

Det er mig ikke helt let forståeligt, hvor-for den højtærede justitsminister absolut vil have en særlig bestemmelse, hvis det er rigtigt — og jeg går ud fra, det må være rigtigt, hvad der står i betænkningen — at flertallet har overvejet, om det ved en ændret formulering var muligt tydeligere at understrege, at myndighederne under de nævnte omstændigheder er pligtige at fast-sætte lokale hastighedsbegrænsninger, men har undladt at stille ændringsforslag, efter at justitsministeren over for udvalget har erklæret, at der ikke kunne være tvivl her-om. Hvis det virkelig er rigtigt — og det må man da gå ud fra at det er — at myn-dighederne efter bestemmelsens nuværende formulering har pligt til at fastsætte lokale hastighedsbegrænsninger, og at de kan bekendtgøres ved skiltning, forstår jeg ikke, hvorfor man så skal have en anden bestem-melse, og jeg må sige, at den beretning, det ærede medlem hr. A. C. Normann gav, i temmelig høj grad har virket på mig. Hvis det er den højtærede justitsministers mening, at han vil administrere bestemmelsen, som det ærede medlem hr. A. C. Normann har opfattet det, hvis den bliver affattet som foreslået i ændringsforslaget under nr. 3,